UTOPIA TERRA

Costel Cătălin Chirilă – Curcani, Călăraşi
(debut)

Campania:
„CITEŞTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plăteşti şi când respiri, Editura NAŢIONAL vine cu o ofertă imbatabilă.
Poţi lectura această carte, o poţi copia şi stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citeşte-o acasă, la şcoală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer, laptop, tabletă sau telemobil.
Noi nu ne supărăm, dar nu încerca să scoţi bani din treaba asta, fiindcă încalci
„Legea dreptului de autor şi a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!
Înscrie-te în Clubul NAŢIONAL şi vei avea numai de câştigat!

Editura NAŢIONAL
- 2015 -

ISBN: 978-973-659-297-3

CAPITOLUL I: DEMOREXX

După o bere băută la Black Dragon, un local din oraşul unde locuiesc, mă uit la ceasul din perete, realizând că am pierdut noțiunea timpului şi că eram pe cale să pierd tramvaiul suspendat 09, care merge spre locuința mea. Ies în grabă din local şi alerg spre stația de tramvai 89. În fugă mea spre stație, mă opresc doi ofițeri PD (Poliția democratică) crezând că am o problemă.

– Unde vă grăbiți, domnule? Aveți nevoie de ajutor?

– Nu, vă mulțumesc, dar mă grăbesc să prind 09 că să ajung acasă, că este ultimul…

– Ne pare rău să vă informăm, dar tocmai l-ați ratat, nu mai are rost să vă grăbiți. Doriți să vă chemăm un taxi?

– Nu, mulțumesc! Nu mai am credite şi de taxi. spun eu cu jumătate de gură.

– Cum doriți, vă urăm o seară plăcută!

– O să am, plimbându-mă două cvartale pe jos, zic eu, ironic. O seară bună domnilor!

Şi, în timp ce mă „plimbam“, ceva mi-a amintit de „norocul“ meu în viață. Sunt despărțit de câțiva ani de zile. Soția mea era genul de femeie isterică, egoistă şi am hotărât de comun acord să ne despărțim. De fapt, ea m-a lăsat. Lucrez în reciclare de deşeuri informatice, prost plătit, dar la nevoile mele, este de ajuns. Am un apartament cu două camere, singurul lucru ce mi-a rămas după divorț şi hainele de pe mine, care s-au cam uzat, sincer să fiu. În rest, duc o viață monotonă, merg la serviciu, la local şi acasă cu 09. Cam această era viață mea în acel moment, dar povestea abia acum începe.

După vreo două cvartale de mers pe jos, uitându-mă plictisit la afişele electrice, unul îmi sare în ochi. M-am gândit că ar fi o schimbare în bine şi mai consistent plătită, aşa că am aplicat. A două zi, mare mi-a fost mirarea când videofonul de la mâna mi-a sunat. Erau cei de la Demorexx.

– Bună ziua domnule Voicu, v-am sunat în legătură cu aplicarea dumneavoastră pentru postul de demolator. Am verificat istoria locurilor dumneavoastră de muncă şi suntem de acord să vă angajăm la noi în firmă. Felicitări! Veniți mâine la biroul societății, pentru a semna contractul de angajare.

Mi-am dat demisia de unde lucram şi am plecat la local. Intru pe uşă şi-l văd la bar pe Alex, bunul meu prieten.

– Salut! Ce mai faci?

– Salut! Aşa şi aşa, tu?

– Uite, mi-am schimbat locul de muncă. M-am angajat la Demorexx.
– Demorexx? - mă întrerupe el - Păi, am auzit multe despre ei!
– Cum ar fi?
– Păi, am auzit că se ocupă cu chestii necurate, dar nu ştiu sigur. Cât îți dau salariu?
– 2000 Cr, cu 750 mai mult decât primeam dincolo. Aveam nevoie şi de-o schimbare, aşa că...
– Da? Păi, este bine atunci, felicitări!
– Mersi, Alex! Altceva, ce mai zici?
– Am câştigat la Huzzy's vreo 4000 Cr şi acum îmi caut şi eu de muncă.
– Parcă nu mai jucai la jocuri de noroc? Hai cu mine mâine, că ai cam acelaşi istoric ca mine şi s-ar putea să te angajeze şi pe tine. Pe lângă asta, nici n-ai nimic de pierdut.
– Să şti că ai dreptate! La ce oră pleci?
– La şase, cu Ts-ul 90 (tramvai suspendat). Te aştept în stație.
– Ne vedem în stație atunci. Salut!
– Salut!

A dat paharul peste cap şi a plecat. Eu am mai rămas să se termine meciul de la Itv (Internet tv) şi apoi am plecat acasă.

*

Sună ceasul. 5: 45. Buzzz! Buzzzzz!!!

Îl opresc, mă ridic din pat şi merg spre fereastră. Afară plouă torențial, nici nu s-a luminat de ziuă. Totul e ca într-un film, se văd reclame pâlpâind şi jocuri de lumini umede printr-un geam mare, pe care se preling sute de stropi de ploaie. Îmi zic în sinea mea: „Frumoasă zi, nici nu puteam spera la mai bine.“

Mă îmbrac, îmi iau paltonul de ploaie şi plec. În drum spre stația lui 90 aud nişte gemete mognite de femeie.

– Ajutor!!! aju...

Inițial, am crezut că este tâlhărită sau violată şi am fugit în direcția gemetelor din ce în ce mai slabe. Intru pe alee şi văd o domnişoară jos, pe spate, aproape înecându-se într-o baltă. O ridic uşor, dar era că şi paralizată, doar capul îl putea mişca. Apăs pe cipul implantat sub piele şi semnalez o urgență medicală. Între timp, domnişoară leşină. În cinci minute apare ambulanța, coboară doi medici, urcă pacienta pe targă şi se opresc în dreptul meu.

– O cunoaşteți?
– Nu, am auzit-o cerând ajutor şi am venit. Asta este tot ce s-a întâmplat.

– Va aşteptăm la spital, unde veți vorbi cu un ofițer Pd pentru a da mai multe detalii.

– Nu cred că pot veni. În dimineață această trebuie să semnez contractul de angajare la Demorexx.

– Nicio problemă, o să-i contactăm noi şi-o să le explicăm situația. Vă aşteptăm la spital!

Îl sun pe Alex să-i spun cele întâmplate şi că plec la spital. Ies din aleea unde am găsit-o pe față şi peste drum observ o maşină cu doi inşi înăuntru. Lucrul straniu, cei doi se uitau fix la mine, ceea ce m-a făcut să cred că au o legătură cu ce pățise tânără şi le-am făcut o poză pe ascuns, căci nu voiam probleme. M-am îndreptat spre Ts şi direct la spital. Cum am intrat pe uşa, la intrare m-a oprit un ofițer.

– Domnul Voicu?

– Da!

– Mă numesc Dan Roşu şi lucrez la cazul domnişoarei pe care a-ți găsit-o.

– Cum se simte, a murit? De ce nu îi spuneți pe nume?

– Aici sperăm să ne ajutați dumneavoastră, fiindcă domnişoară nu are implant.

– Nu are implant?! Cum este posibil aşa ceva? Nu sunt toți nou-născuții inoculați încă din primele zile de viață?

– Domnule, nu mă luați pe mine la întrebări , sunteți aici că să răspundeți la întrebări, OK?

– Da, îmi pare rău...

– Şi doar că să ştiți, implantul dânsei a fost eliminat sau scos, căci are o cicatrice unde a fost implantul. Ce ziceți, începem?

– Spuneți-mi cu ce va pot ajută.

– Deci, pentru început, vorbiți lejer cu mine. Părem de aceeaşi vârstă şi nu-mi plac apelativele de superioritate. Acesta nu este un interogatoriu, dar aş dori să-mi dați toate detaliile despre ce s-a întâmplat, tot ce va amintiți.

– N-am prea multe detalii de dat, eu doar mergeam spre stația lui 90 şi am auzit o față strigând după ajutor. Am intrat pe alee şi am văzut-o pe acesta fată căzută pe spate, într-o baltă. Aproape că se îneca în apă de ploaie. Am ridicat-o repede şi am semnalat o urgență...

– N-ați văzut pe nimeni părăsind aleea sau pe cineva la ferestre sau balcoane?

– Nu, îmi pare rău! Dar am văzut ceva ce mi s-a părut oarecum ciudat.

– Ce?

– După ce ambulanță a plecat, am văzut o maşină peste drum de aleea respectivă.

– Şi ce vi s-a părut ciudat?
– În maşină erau doi inşi care se uitau fix la mine.
– Puteți să-mi dați mai multe detalii despre maşină sau despre persoanele respective?
– Am ceva mai bun, am făcut o poză.
– Foarte bine, dar ştiți că este ilegal să fotografiați persoane fără acordul lor? Acest lucru fiind spus, va anunț că, dacă o să folosesc poză că probă, o să va implic în anchetă.
– N-o poți ține doar ca punct de referință şi numai dacă este neapărat necesar să mă implici?
– Să văd ce pot face. Mulțumesc pentru tot, o zi bună!
– La fel!
După ce ne-am salutat, am plecat de la spital spre Demorexx. Ajuns la acolo, am fost întâmpinat de un agent de securitate şi condus în biroul secretarei.
După ce mi-a fost prezentat contractul şi mi s-a explicat în amănunt condițiile şi beneficiile, un domn inginer a intrat în birou, cerând nişte planuri. Văzându-mă acolo, a întrebat ce anume caut. După ce i-a fost explicată situația, dansul a insistat să-mi facă un tur complet al complexului. N-am avut altceva de făcut decât să mă supun şi am plecat cu domnul inginer.
Am început cu birourile, ce pot să spun, totul era că dintr-un film SF. Toată clădirea cu birouri era construită din sticlă şi metal. Nu mai văzusem pereți interactivi până atunci, aveau un fel de aparate care interacționau cu pereții din sticlă şi îi foloseau că display-uri. Îmi amintesc că unul se uita la un meci pe perete, altul stătea la birou şi scria ceva pe-o foaie de sticlă, şi tot felul de chestii de genul. Continuând turul, am fost prin zeci de hale pline de lucruri ciudate care nu ştiam ce sunt, iar la un moment dat uitasem că este o companie de demolări şi reciclare şi curiozitatea din mine m-a făcut să încep să pun tot felul de întrebări de genul „ce este aia?" sau „ce face aia?" Spre sfârşitul turului ajungem într-o hala cu foarte multe tuburi prin care circulau lichide de toate culorile. O chestie care strălucea foarte tare mi-a atras atenția. Arăta că o stea în miniatură. Adică, era de aproximativ un metru în diametru şi închisă într-un bol din acelaşi tip de sticlă ciudată, dar în această erau conectate fire de diferite mărimi şi grosimi. Mă apropii...
– Ce este aceasta?
– După cum ai observat, ne ocupăm şi cu cercetări, iar în față ai o metodă experimentală de-a crea energie. Un amalgan de materiale radioactive ce reacționează între ele. O stea în miniatură, zise inginerul zâmbind. Dar este departe de a fi utilizabilă.

– De ce, dacă nu deranjez cu întrebările mele?

– Stai liniştit, vei semna un contract de confidenţialitate, aşa că nu contează. Steaua este foarte instabilă. Când începe să fluctueze, adăugăm diferite materiale pentru a-i încetini reacţiile.

Nici n-am terminat bine de vorbit, că steaua a început să pâlpâie din ce în ce mai strălucitor. Angajaţii de-acolo s-au repezit care mai de care spre panourile de comandă. Eu mă panicasem, fiindcă nu ştiam ce se întâmplă şi m-am îndepărtat cu spatele de stea. Îmi amintesc că, la un moment dat, urcam pe o scară şi steaua s-a luminat o dată foarte tare. Eram înconjuraţi de lumina, totul era alb, nu mai vedeam nimic. A durat asta câteva secunde bune, după care totul a fost oprit de-o explozie aproape de acoperişul halei, deasupra sferei de sticlă.

Parcă visam. Din cauza câmpului gravitaţional al stelei, totul se mişca foarte încet şi prin toată splendoarea terifiantă văd o bucată dintr-o grindă metalică căzând spre sfera. Am început să urc restul treptelor în fugă. Dar acea bucată de metal a lovit sfera fisurând-o, iar prin gaură a ieşit o rază de lumina foarte intensă, lovindu-mă în spate. Parcă am fost izbit de-o maşină şi curentat în acelaşi timp cu sute de volţi.

Am căzut pe grila din metal unde mă aflăm. Nu mă puteam mişca şi vedeam cum din mâna mea dreapta se scurgea curent, sub formă de arcuri electrice, în grilă metalică. Am leşinat.

Între incident şi trezirea mea la groapa cu gunoi radioactiv nu-mi mai aduc aminte decât vreo trei flash-uri: primul, îmi aduc aminte voci care vorbeau despre mine: „Ce ne facem cu ăsta? Nu rezultă în documente încă, o să creăm probleme companiei... Mai bine scăpăm de el"; al doilea, eram într-o maşină şi începusem să-mi dau seama că am fost iradiat cu un fel de unde din stea. Am simţit că explodez. În acel moment eram sigur că voi muri.

Am emis involuntar un impuls electro-magnetic în toată maşină, iar doctorii au fost izbiţi de pereţii acesteia. Cât despre instalaţie, s-a oprit imediat şi n-a mai pornit. Al treilea lucru pe care mi-l amintesc este că începusem să-mi revin. Eram foarte speriat şi nu am deschis ochii. Voiam doar să aud ce se întâmplă. La videofon vorbea un doctor cu o altă persoană:

– Da, domnule inginer, spuneţi!

– Vreau să scăpaţi de el cât mai repede, deoarece proiectul nu trebuie să devină public. Dacă-l duceţi la spital, ce explicaţie o să daţi când vor descoperi că a fost iradiat cu particule exotice?!

– Dar, domnule... Nu putem să...

– ... Nu? Dacă nu scăpaţi de el o să trimit pe cineva să mă scape în primul rând de voi. Nu mă interesează ce faceţi cu el, aruncaţi-l la gunoi, undeva, oricum va muri curând, din cauza degradării celulare cauzate de iradiere.

– Bine, domnule.

Am stat ce-am stat pe acea targă şi când am încercat să mă mişc, am realizat că nu puteam face nimic. Eram paralizat, doar ochii îi puteam mişcă. Am rămas neputincios pe targă, aşteptând să fiu aruncat la gunoi, că o doză goală de bere.

Maşina s-a. Unul dintre doctori s-a apropiat şi mi-a injectat ceva.

– Asta o să te ajute cu durerea. Îmi pare rău!

Mă coboară de pe targă şi mă aruncă de pe marginea gropii, ca pe un sac de oase. Leşin. Frica, sentimentul de moarte sigură şi injecția mă copleşiseră. Mai târziu îmi revin. Privind în toate părțile, văd cu coadă ochiului, în dreapta mea, un râu radioactiv, în culori luminoase, verde cu câteva tente de roşu. Culorile acelea mă linişteau, eram calm şi mă minunam de frumusețea unui lucru atât de fatal. Eram conştient că o să mor şi nu mai conta nimic, nici măcar faptul că începusem să luminez mai tare decât râul şi să alunec înspre el. Chiar pe margine, încep să-mi intru în simțiri, să-mi simt mâinile, să mă pot mişca.

Era prea târziu, picioarele deja îmi intraseră în râu şi-mi trăgeau tot corpul după ele. Ciudat era că mă simțeam mai bine, pe măsură ce intram tot mai mult în apa radioactivă. Odată scufundat în totalitate, mi-am căpătat mobilitatea şi am început să înot spre mal. Am reuşit. Omul aruncat la gunoi reuşise. Eram în picioare pe malul râului, iar hainele îmi fumegau de parcă luaseră foc. Până să urc peretele gropii mi s-a topit tot ce aveam pe mine, haine, ceas, dar nu mai conta, eram în viață şi mă simțeam mai bine că niciodată. Odată ajuns sus, mă opresc o secundă să-mi trag sufletul şi merg spre un videofon de urgență aflat pe un stâlp de iluminat.

– Bună seară! Ce urgență aveți?

– Bună seară! Mă numesc Cătălin Voicu, m-am trezit abandonat aici. Puteți să trimiteți un echipaj şi, dacă se poate, aş dori să însoțească echipajul domnul ofițer Dan Roşu. Îmi este prieten şi m-aş simți mai în largul meu dacă vorbesc cu dânsul.

– O să-l contactăm, rămâneți pe loc!

M-am aşezat lângă stâlp şi am început să mă gândesc la ce s-a întâmplat, cum de-am supraviețuit şi cum de mă simt mai bine că niciodată? Timpul trecea şi echipajul nu ajungea; începuse să mi se facă frig, chiar tremuram. M-a luat somnul. Am avut cel mai ciudat vis posibile, cu tot felul de jocuri de lumini şi alte ciudățenii.

La un moment dat, simt o palmă peste față, a două şi îl aud pe Dan cum mă strigă. Mă trezesc.

– Salut Dane! spun eu pe un ton morocănos.

– Bună seară! răspunde acesta, zâmbind. Ce-ai pățit?

– Îți voi spune totul pe drum, este prea complicat şi prea lung ca să-ți povestesc aici.

– Bine, mă duc să vorbesc eu cu ceilalți şi să-ți aduc o pătură, apoi plecăm.

S-a întors în scurt timp.

– Hai, acoperă-te şi hai să te duc acasă.

Pe drum i-am povestit totul în detaliu.

– Dar cum se face de n-ai murit de la radiații? Trebuia să fi murit de câteva ori până acum...

– N-am nici cea mai vagă idee, dar mă bucur că trăiesc!

– Ştiu... şi te cred, totuşi ar trebui să mergem la un medic ca să te consulte, să nu mă trezesc fără singurul meu martor în două cazuri moare. He, he, he!

Şi, apropo, îți mai aduci aminte poza care mi-ai dat? I-am identificat pe indivizi. N-o să-ți vină să crezi cine sunt, mai ales după ce ți s-a întâmplat de curând.

– Lasă-mă să ghicesc: au legătură cu Demorexx?

– Exact! Unul este agent de securitate, iar celălalt inginer.

– Mai ai poză? Pot s-o mai văd o dată?

– Da, sigur. O am încărcată pe serverul meu personal, stai o secundă să o accesez.

Apasă un buton şi dintr-o fantă din bord urcă încet o foaie de sticlă precum la Demorexx, cerând un cod. Ofițerul o atinse cu dosul palmei şi apăru mesajul: cod acceptat.

– Dan, am şi eu vreo două întrebări, dacă tot am căpătat încredere-n tine, şi cred că şi tu trebuie ai în mine.

– Întreabă-mă ce vrei!

– Care este treaba cu codul acceptat şi de unde ai această tehnologie?

– Toți ofițerii de poliție au un al doilea implant, inoculat la scurt timp după acceptarea în cadrul Pd. Tehnologia o au şi cei din armată. Demorexx are încheiate diverse contracte cu statul, aşa că fii atent la ce faci în continuare, că n-o să te pot proteja, dacă tu vei face din asta vreun scandal media.

– Păi, scuză-mă, eu am crezut că Demorexx este doar o biata firma de demolări.

– Contractele pe care firma le are cu statul sunt confidențiale, deci n-aveai cum să ştii că ei cam trag toate sforile în statul nostru şi că au o influență globală.

Nu-mi venea să cred ce-mi spunea Dan. O biată firmă de demolări, aşa cum credeam eu, să controleze atât de multe lucruri...

Ajunşi în dreptul blocului meu, el parchează maşină şi îmi arată fotografia făcută de mine. Ceva nu era în regulă. Era aceelasi inginer ce-mi făcuse turul complexului Demorexx. În momentul în care am vrut să spun ceva, pe display-ul maşinii a apărut mesajul „fişier şters“.

– Ce se-ntâmplă Dane, de ce-ai şters fotografia?

– N-am şters-o eu, ci a intrat altcineva pe server-ul meu. Cu toate că e codat în 1024 biți. N-aveau cum să intre...

– Vrei să facem un pariu în legătură cu cine a şters poză? zic eu, zâmbind.

– N-are rost, sigur au fost cei de la Demorexx. Întrebarea e ce facem acum? Era singură dovadă concretă pe care-o avem.

– Vom vorbi mâine despre asta, eu nu mai pot sta, sunt foarte obosit, aşa că voi intra în casă.

– Bine! Ai grijă de tine şi nu mai vorbi cu nimeni despre asta.

– Stai liniştit, oricum n-am cu cine.

Ne-am salutat şi-apoi am plecat să mă pun pat, să mă odihnesc, pentru că eram foarte obosit.

CAPITOLUL II: UN OM NORMAL

M-am trezit obosit, poate chiar mai obosit de cât atunci când m-am culcat. Mă simțeam ciudat, parcă totul în jurul meu reacționa la prezența mea. Pornesc Itv-ul, îmi fac o cafea şi mă întind pe canapea, cu gândul că poate aşa mă voi simți mai bine. La un moment dat, gândindu-mă la ce s-a întâmplat, mă blochez asupra ceştii de cafea. Încep să observ stropi de apă cum se prelig de pe măsuță spre ceaşcă mea. Şterg repede cu mâna şi-l contactez pe Dan.

– Salut!

– Salut! Cum te simți?

– Nu prea bine, mai este valabilă oferta cu controlul medical?

– Da, vin să te iau.

Ieşind din bloc, a început să sune sistemul de alarmă care anunța că un dispozitiv radioactiv se află în clădire. Mi-am dat seama că este ceva în neregulă cu mine, trebuia neapărat să merg la un doctor.

– Ce se întâmplă, de ce sună alarma, mă întreabă el.

– Cred că din cauza mea.

– Vom merge la un om de ştiință foarte capabil, îl cunosc demult şi este de încredere.

Am rulat cam vreo două ore cu maşină. Mă cam plictisisem. Când am ajuns, în jurul nostru era pustiu. Eram pe un câmp, iar în fața nostră se ridica

doar o clădire relativ mică față de cum mă așteptăm eu să fie. La intrare am fost întâmpinați de-un tip simpatic, chel, ce purta un halat alb pătat, ca şi cum s-ar fi jucat un copil cu acuarele pe el şi cu nişte găuri din cauza soluțiilor toxice. Ne-am salutat şi ne-a invitat să-l urmăm spre o uşa metalică. Când ajungem, o atinge cu dosul palmei. O voce sexy feminină exclamă: „cod acceptat" şi uşa se deschide. Spre surprinderea mea era un lift cu două butoane, pentru sus şi jos. Odată ieşiți din ascensor, observ că „jos" însermna o hala uriaşă cu aparatură de toate felurile, pe care nici cea mai bogată imaginație nu putea construi.

– Deci, pe scurt, ce s-a întâmplat? mă întreabă ciudata apariție.

– Am fost iradiat de două ori cu doze fatale şi n-am pățit nimic. Mă simt bine, dar destul de ciudat.

– Interesant...

Mergem în spatele lui cam vreo două minute, prin tot felul de laboratoare, până ne oprim în dreptul unuia mai mult gol. În centru, doar un cilindru mare din sticlă.

– Intră acolo!

– Ce este asta?

– O camera radiografică puțin mai complexă decât cele normale. Intră, te rog!

Pornind aparatul, pe peretele de sticlă îmi vedeam scheletul, vasele sanguine, musculatura. Doctorul sau ce-o fi fost el butonează la un ecran, iar la un moment dat toate radiografiile mele au început să fluctueze în culori.

– Ce se-ntâmplă?

Acesta, înmărmurit, îmi răspunde bâilbâindu-se:

– Ffffiecare muşccchi, fibră, aaatom din corpul tău este radioactiv. Nu ştiu cum ai făcut să rămâi în viață, dar trebuia să fi murit instantaneu când ai fost iradiat. Aşteaptă să mai fac câteva teste, poate aflu cu ce-ai fost iradiat.

În timp ce el lucra, din acoperişul cilindrului a coborât un aparat mic, ca formă unei lanterne de buzunar. În secundă în care aparatul s-a aprins, am început să mă simt sufocat, ca şi cum pereții cilindrului începuseră să mă strângă. Vroiam să ies cât mai repede. Când lumina din aparat a ajuns în dreptul capului, cilindrul a explodat. Eram foarte speriat. Voiam să se oprească totul şi, spre uimirea tuturor, chiar asta s-a întâmplat.

Totul s-a oprit în jurul meu, cioburile de sticlă au rămas nemişcate în aer, pluteau, se făcuse o linişte totală. Nimeni nu scotea un cuvânt, se uitau uimiți la ce se întâmplă, dar cel mai ciuat lucru era că eu simțeam totul din jurul meu, fiecare ciob de sticlă, fiecare atom răspunzând corpului meu. Simțeam poziția fiecărui obiect din camera, simțeam că pot să-l fac se să mişte. Au fost câteva secunde magice, până am simțit o arsură în frunte că şi

cum aş fi luat o palmă. Două ore mai târziu, mă trezesc culcat pe-o targă, cu dureri cumplite de cap. Dan îmi zâmbea de deasupra mea.

– Cum te simţi, supereroule?

– Ca naiba. N-or avea vreun medicament şi pentru durerea mea de cap?

– Îmi pare rău, dar Rareş a spus să nu-ţi dau nici măcar apă, că nu ştim ce reacţii adverse pot apărea şi nu vrem să te transformăm în bombă nucleară.

– Cine e Rareş? Doctorul?

– Da, o să vezi cât de deştept e...

Următoarele zile au fost un adevărat chin. Doar mâncăruri oribile, teste peste teste, dar începusem să-mi cunosc noua condiţie şi abilitatea de-a controla lucrurile prin simplă voinţă. Rareş îmi tot spunea să mă apuc de învăţat fizică şi chimie, pentru a cunoaşte ceea ce controlez. A ţinut-o vreo două săptămâni până m-a convins.

– Vreau să înţelegi un lucru: abilitatea ta de a controla materia este complet irosită, dacă te limitezi la a face obiectele să zboare. Iar dacă nu investeşti mai mult efort, am să te dau afară din laboratorul meu!

– Am înţeles, dar spune-mi mai exact ce vrei să fac?

– Să ştii fizică şi chimie atât de mult cât ştiu eu, ca să-ţi foloseşti abilităţile în scop constructiv. Tu nu înţelegi că ai putea realiza aliaje noi, materii noi? Ai putea face chiar un aliaj atomic care să genereze energie nelimitată. Nici n-ai idee câte ai putea să faci, dacă ai şti cum.

Şi-uite aşa am început să învăţ. Timp de şase luni n-am părăsit laboratorul. A fost o perioadă de încercări ratate şi reuşite, iar până la urmă am creat aliaje noi. Rareş a început să vândă din descoperiri, pentru că nu prea mai avea fonduri să ne întreţină şi mai ales consumurile laboratorului îi dădeau de bătăi de cap, acestea fiind uriaşe. Deveneam tot mai bun pe zi ce trecea, începusem să mişc materia instinctiv, simţurile mi se ascuţiseră şi puteam porni aparate de la zeci de metri distanţă, fără măcar să le văd.

Îmi aduc aminte cum am făcut cea mai mare descoperire. Aţipisem cu capul pe birou şi începusem să visez ce se întâmplase acum şase luni în laboratorul Demorexx, ziua care mi-a schimbat viaţă definitiv. Uitasem total de încercarea lor de-a realiza o stea artificială. L-am întrebat pe doctor cam din ce este alcătuită o stea, deoarece nu avansasem până în punctul acela şi nu aveam o idee precisă despre felul în care ar funcţiona. Acesta îmi axplicase că este că o lampă uriaşă cu combustibil propriu şi că odată ce combustibilul este pe terminate, această se transformă într-o supermova, adică explodează.

Având în vedere cunoştinţele mele proaspăt dobândite în fizică m-am tot gândit la o metodă alternativă de-a obţine o stea în miniatură. Cam după încă o lună de încercări eşuate, m-am gândit cum ar fi să o fac fără ardere, doar

ficțiune, ficțiune între electroni. Zis şi făcut. Am luat din laborator două materiale, care puse în contact generează electroni. Am urcat sus şi le-am desfăcut în praf atomic. Punându-le în contact, într-o formă sferică, am observat că am creat o mini-furtună electrică, cu fulgere şi mişcări ale prafului. Dar odată cu trecerea secundelor sfera mea îşi mărea forma şi îşi micşora numărul fulgerelor. Luând nişte nisip şi compactuandu-l la maximul puterilor mele am creat o sticlă cu o densitate mai mare decât cea a diamantului şi am învăluit amestecul.

– Văd că ai reuşit ceva, funcționează? Mă întrebă doctorul, care tocmai intrase în laborator.

– Nu ştiu, dar simt ceva emanat de sfera. N-ai nimic cu care să verifici?

– Ba da, mă întorc imediat.

După vreo zece minute se întoarse cu o chestie care semăna cu un motor cu pale de avion.

– Ce este ăsta?

– O mică invenție de-a mea. Este sensibilă la câmpuri magnetice, iar palele sunt electromagnetice.

Între timp, sfera mea a început să-şi modifice consistența, praful se făcuse nori şi reacționa ca o picătură de vopsea în ulei. Era extrem de frumoasă, un amestec de materie cu energie care se afla tot timpul în mişcare.

Rareş s-a apropiat cu motoraşul lui de sfera şi, spre surprinderea lui, aceasta a început să se învârtă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât sfera se învârtea mai tare. Câmpul electromagnetic genera o forță incredibilă, după o ora de la crearea stelei artificiale, şi încă creştea exponențial. După aproximativ trei ore, câmpul „Em“ se stabilizase, dar într-un mod în care nu mă aşteptasem. Câmpul avea o rază de aproximativ cinci metri, după cei cinci metri se disipară brusc. Deja la al şaselea metru nu se mai înregistrau interferențe „Em“. Era ca şi cum ceva l-ar bloca sau forța să se oprească la acea distanță. Cred că sticlă creată de mine avea de-a face cu asta.

– Cătălin, tocmai ai creat energie gratis! se entuziasmă doctorul. O să devii cel mai cunoscut şi iubit om de pe planetă.

Mă sună Dan. Grăbit şi îngrijorat îmi cere să ne întâlnim în localul preferat. Îi cer maşina lui Rareş şi plec spre Black Dragon. Totul părea schimbat, oamenii îmi păreau mai simpli, mai neputincioşi, nu mă mai interesa nimeni şi nimic. Pe deasupra, voiam să merg le Demorexx şi să le arăt ce puteam face cu noile mele puteri. Am parcat în fața localului, intru şi... surpriză. Domnişoară pe care o salvasem era la masă cu amicul meu, polițistul.

Mă apropii, îi salut şi el se ridică în picioare, zâmbind.

– Vezi, acesta este omul despre care îți spuneam, cel care te-a găsit şi a anunțat salvarea.
– Bună! îmi zice ea.
– Bună, cum te simți?
– Sunt bine, mulțumesc că m-ai ajutat! mi se adresează ea cu un zâmbet superb pe chip.
Uitasem cât de frumoasă era. Avea în jur de un metru şi şaptezeci de centimatri, forme fizică perfecte, iar restul era şi mai perfect. Părul roşcat până la umeri, ochii de-un căprui închis şi un zâmbet dulce de te înțepa la inima, cu două gropițe pe lângă.
– Totuşi, sunt curios ce s-a întâmplat cu tine în acea seară?
– Sinceră să fiu, poveştile noastre nu sunt cu mult diferite.
– La ce te referi?
– Avem un prieten comun în toată povestea şi încă un lucru...
– Demorexx! Şi al doilea lucru?
– Amândoi avem anumite abilități. Tu controlezi materia, eu percep... gândurile.
– De ce râzi?
– Mi-a plăcut ce-ai gândit adineauri despre mine.
– Dacă ar fi aşa de simplu...
– Gândeşte-te din nou la un lucru. Uite, ştiu la ce te-ai gândit şi îți răspund. Mă numesc Aurora şi nu contează vârsta.
– Cred că ai ghicit. 80% dintre bărbați ar pune aceeaşi întrebare la început.
– Atunci, gândeşte-te la ceva mai intim, ceva despre ține, ce doar tu ştii.
Nu prea mă convinsese, aşa că m-am gândit la explozia din laboratorul Demorexx, la momentul în care din mâna mea dreapta se descărcau mici fulgere în grilajul de metal.
Aurora mi-a intuit exact gândul. Începusem să mă simt în largul meu, era într-adevăr specială.
După vreo două ore de încercări eşuate de-a o induce în eroare şi mai multe pahare de băuturi dulci, am plecat la plimbare. Dan a plecat la birou. Am ales cartierul chinezesc, din simplul motiv că era o zona foarte pitorească, cu felinare din hârtie şi jocuri superbe de lumini. Ne-am plimbat toate noaptea, mă simțeam împlinit. Chiar eram împlinit.
Era ceasul 5:40 şi tocmai ajunsesem în fața blocului unde locuia. Fiecare fibră din corpul meu tânjea după un sărut. Ea s-a apropiat uşor cu buzele de mine şi deodată cineva m-a strigat din spate.
Ghinionul atacatorilor a fost că-i puteam vedea câți sunt, unde şi ce arme au asupra lor, pe peretele de sticlă aflat în spatele Aurorei. Erau doi inşi

masivi, înarmați cu Pm-uri (pistoale magnetice). He, he, he... nu ştiau cu cine se pun...

Imediat m-am întors, le-am dematerializat armele şi i-am ridicat uşor în aer.

– Salut băieți, cum e vremea acolo sus?

– ...?!

– Deci, n-aveți chef de glume? Atunci să trecem la lucruri mai serioase! Ce mă împiedică pe mine să vă opresc inimile încet, până nu mai bat deloc? Aveți de gând să-mi spuneți cine va trimis, sau sărim peste partea asta şi trecem direct la treaba?

– Suntem de la Demorexx.

– Bun, începutul este bun, continuați!

– Am fost trimişi de inginer.

– Care şi cum îl cheamă?

– Doar sub numele de Inginerul îl ştim noi, nimeni nu-i cunoaşte adevărata identitate.

– *Wow!* Ce misterios... Mergeți înapoi şi spuneți-i să termine cu prostiile astea, că dacă mă enervez îl caut şi-l lobotomizez! OK?...

– Da, domnule!

– Hai, dispăreți!

M-am gândit că mai bine-i las să plece, decât să am probleme cu legea şi că e mai bine că nu mai trebuie să merg eu la Demorexx să-i arăt Inginerului ce-i pot face. Am sărutat-o pe Aurora şi-am plecat spre casă.

Pe drum, în linştea dimineţii îmi treceau tot felul de gânduri prin minte. Cele mai puternice erau două: unul să realizez ceva comercial şi să trăiesc pe picior mare sau să-mi construiesc un loc al meu şi să trăiesc acolo cu Aurora şi cu câțiva prieteni, de dragul companiei. Stand aşa pe gânduri, n-am observat că uşa apartamentului meu era forțată şi am rămas şocat de felul în care arată, totul fiind adunat grămadă în mijlocul livingului. Pereții erau desenați cu aerosol, un ravagiu total. Am aranjat patul repede şi m-am gândit să dorm. Dis-de-dimineață l-am sunat pe Dan şi am anunțat Pd că mi-a fost spart apartamentul.

Au fost puține discuții cu Pd, pentru că am sunat de dimineață şi nu imediat cum am ajuns, dar eram prea obosit să stau treaz toată noaptea după ei până verificau tot apartamentul.

– Salut Dan, ce mai zici?

– Salut! Aşa şi aşa, ce s-a întâmplat?

– Cineva s-a supărat pe mine şi încearcă din răsputeri să-mi facă probleme.

– Te gândeşti la...

– Da, ei sunt, dar nu înțeleg ce au de împărțit cu mine? Şi apropo, unul Inginerul, încearcă să-mi facă felul. Aseară a trimis două gorile, dar m-am descurcat. Datorită abilității mele a fost uşor, dar dacă eram om normal, acum eram morți.

– Erați morți? Mai era cu ține?

– Aurora.

– Bravo ție, mă bucur!

– Hai la o bere, fac cinste!

– Nu pot, sunt de serviciu, o să am probleme.

– Poți să vii de bunăvoie sau cu forța, zic eu, râzând.

– Bine, dar de ce vrei să bei bere la ora asta?

– Ca să discutăm ceva: Am un plan şi vreau să ți-l împărtăşesc.

Ne-am urcat în maşină şi am plecat spre local. Pe drum i-am povestit ideile mele şi cam ce-aş vrea să fac.

– Dar înainte să te apuci de chestiile tale supranaturale, trebuie să fii atent la câteva lucruri.

– Cum ar fi?

– Demorexx n-o să te lase în pace şi-o să-ți facă probleme, dacă vrei să intri în comerț. Iar dacă intenționezi să-ți faci un loc al tău, n-o să ai un colț pe pământul asta unde să scapi de ei.

– Nici în aer? Dacă fac ceva plutitor?

– Plutitor? Adică, o bucată de ceva ce pluteşte în aer? Ceva mare???

– Da, însă nu te gândi la o casă cu curte zburătoare. Eu am nevoie de cel puțin cinci, şase hectare.

– Eşti nebun! Niciun stat n-o să te lase să umbreşti o suprafață de pământ aşa de mare. Îți dai seama că o să întuneci o regiune întreagă? Este un pic cam absurd, cred că-ți dai şi tu seama că ceea ce vrei să faci poate fi dăunător altora. Cum ar fi ca dintr-o dată cineva să-ți fure lumina solară.

– Hai, gata, nu te înfierbântă că era doar o idee. Tocmai din acest motiv am vrut să discut cu ține. Dă-mi şi tu o idee, ajută-mă, ca să nu creez altora probleme altora.

– E complicat. Trebuie să înțelegică o simplă idee de-a ta, un simplu gând, poate distruge o țară întreagă, dacă nu chiar toată planetă.

– Ştiu asta. Lumea pare atât de mică...

– Deci, până la urmă, ce-ai vrei să realizezi?

– Sincer să fiu aş prefera un loc al meu, ca mai târziu pot face comerț şi de-acolo.

– Deci, asta rămâne?

– Da.

Am stat un timp îndelungat şi ne-am tot contrazis la local. Am ajuns până

la schițe şi desene, dar nimic nu dădea rezultate promițătoare. Fără să ne dăm se înserase şi noi ne îmbătasem. Am ieşit amândoi afară, să luăm o gură de aer curat, ca să ne mai revenim.

– Deci, deci, nu ştiu ce-o să faci, că nenorociți ăia n-o să-ți dea pace niciodată, repetă Dan pentru a nu ştiu câta oară.

– Nu există un loc în lumea asta să fiu lăsat în pace? Asta s-o crezi tu... Trebuie să fie un colț de planetă şi pentru mine, ce dracu`că până la urmă mă enervez şi îi dematerializez pe toți...

– Cătăline, nu vorbesc în glumă, dar pe planetă asta n-o să te lase în pace.

– Ia mai dă-i dracului. O să-mi fac planeta mea proprie. Şi îmi mai construiesc o clepsidră uriaşă, pe care am s-o umplu cu praf atomic obținut din trupurile lor carbonizate.

– Ha-ha-ha, o planetă a ta?! se amuză ofițerul. Hahaha... Poate te muți pe lună.

– Nu mă mut pe loună, Dane, dar tocmai mi-ai dat o idee formidabilă. O să-mi fac o planetă care o să orbiteze în jurul soarelui, la fel că Terra, şi-aşa n-o să mai fie nevoie să o controlez eu din punct de vedere energetic, o să fie de la sine stătătoare.

Văzând în ce hal mă clătinam, prietenul meu îmi propuse:

– Hai să luăm un taxi şi termină cu visele de-a Dumnezeu!

– Bine, o să vezi tu...

Am mers pe marginea şoselei să oprim un taxi. Dan şi-a pierdut echilibrul şi-a căzut chiar în față unei maşini. Am încercat să-l mut, dar nu mă puteam concentra din cauza alcoolului, dar tot l-am ridicat destul cât să nu treacă maşină peste el. Din păcate, a fost lovit destul de bine. Şoferul maşinii a oprit imediat, a coborât speriat - cred că din cauza uniformei Pd, pe care o purta amicul meu şi a anunțat serviciul de urgențe.

M-am dus lângă Dan să-l ajut, că tot încerca să se ridice, şi-atunci am realizat că avea câteva coaste fracturate şi umărul dislocat. M-am concentrat cât de tare am putut şi-am reuşit să-l repar cât de cât. Nu fără greutate, datorită alcoolului îngurgitat până atunci.

În două minute locul era împânzit de Pd. A venit şi o ambulanță. A urmat o noapte foarte lungă la sediul poliției, mai ales că eram foarte obosit. Am dat declarații şi semnături cu nemiluita.

Spre dimineață m-am dus la spital să văd ce face Dan. Dormea, iar doctorii mi-au spus că o să se facă bine în două săptămâni. Am plecat acasă şi am dormit vreo 14 ore. Când m-am trezit era seară şi am constatat că aveam o grămadă de mesaje de la Aurora. Era speriată, nu ştia nimic din ce se întâmplase. Am apelat-o ca să-i spun care este starea lui Dan şi s-o liniştesc că eu n-am pățit nimic dar nu răspundea la telefon. Am mai încercat

o dată, nimic, şi a treia oară tot nimic. Deja îmi făceam griji. Într-un final mi-a răspuns.

– Bună, Cătălin! S-a întâmplat ceva?

– Eu sunt bine, însă Dan are două coaste rupte, e la spital. De ce-ai răspuns aşa de greu?

– Eram la dus.

– Începusem să-mi fac griji.

– Stai liniştit, uite...

S-a îndepărtat de videofon. În acel moment m-am îndrăgostit definitiv şi ireversibil de ea. Era atât de frumoasă, cu părul ud înfăşurat într-un prosop alb, iar corpul îi strălucea din cauza apei care se prelingea pe pielea fină că mătasea. Lumina din fundal crea o scenă superbă, totul era atât de minunat, încât nu m-am putut abține şi am făcut un screenshot.

S-a apropiat de videofon, mi-a spus noapte bună şi a închis. Am plecat la local să-mi limpezesc gândurile şi să hotărăsc ce şi cum voi proceda în continuare. După vreo trei ore de gândire şi vreo trei-patru beri consumate am decis să merg la o bibliotecă, să învăț astronomie şi geologie.

Am stat vreo cinci ore acolo, până am considerat că ştiu tot ce trebuie pentru a crea o planetă, după care am plecat spre casă că se făcuse dimineață. Pe drum am trecut pe lângă o tipografie şi mi-a venit o idee.

Cum ar arăta screenshot-ul făcut de mine cu Aurora ca şi poster, pe tavanul de deasupra patului meu? L-am făcut de dimensiuni uriaşe, 200 cm pe 180 cm şi am plecat acasă. Cu posterul lipit pe tavan, întreaga cameră şi-a schimbat înfățişarea. M-am urcat în pat să dorm câteva ore, fiindcă după-amiază plănuisem să încep construirea planetei şi trebuia să fiu lucid şi odihnit.

CAPITOLUL III: JOACA DE-A DUMNEZEU

Aud o bubuitură, mă trezesc, apoi percep încă una. Mă ridic şi merg spre fereastră să văd ce se întâmplă. E noapte şi plouă, bubuiturile sunt de fapt tunete. Mă uit la ceas, e 21:45. Unde să mai merg eu acum să construiesc, când afară e întuneric şi plouă?

Îl sun pe Alex să văd ce mai face, că am cam uitat de el.

– Alo! Salut Alex, ce mai zici?

– Hmm... Ar trebui să-ți închid telefonul în nas şi să bag numărul tău în lista cu numere blocate.

– Îmi pare rău, hai la o bere să-ți explic ce s-a întâmplat!

– Bine, ne întâlnim în fața localului, dar sper să ai o explicație destul de bună.

– Nici n-o să-ți vină să crezi...
– Te ți de glume...
M-am îmbrăcat şi-am plecat spre bar. Odată ajuns, observ o limuzină Demorexx parcată peste drum. Oare ce mai vor ăştia? mă întreb.
Îmi sun amicul.
– Alex, unde eşti?
– În fața localului, tu?
– Mai am vreo 300 de metri. Intră şi ocupă o masă, că vin şi eu în zece minute; am o mică problema.
– Ce problema, vin să te ajut?
– Nu, nu e nevoie. Sunt ăştia de la Demorexx aici. Îți explic înăuntru.
– Bă, să nu cumva să dai cu ceva în maşină, că sunt şi eu în ea. Este limuzina mea.
– Ce spui?! Lucrezi la Demorexx?
– Da, m-au angajat inginer în sectorul de demolări şi reciclare.
– Hai, că mi s-a dus tot cheful de glume...
Intrăm amândoi în local, alegem un separeu, iar eu comand o bere pentru el şi o apă tonică pentru mine.
– Te-ai lăsat de sportul asta?
– Nu, dar am băut aseară cam mult şi nu mai îmi trebuie. De când lucrezi la Demorexx?
– Deci, n-ai mai dat niciun semn de viață atâta timp şi tot tu mă iei la întrebări. Ar trebui să-mi zici unde-ai fost şi ce-ai făcut de când nu am mai dat de tine.
– Alex, ascultă-mă cu atenție! Deci, tu nu ştii nimic despre conflictul meu cu Demorexx?
– Nu, absolut deloc. De ce?
– Promite-mi că nu pomeneşti de mine pe-acolo şi îți zic tot ce s-a întâmplat.
– Bine, promit!
Şi-am început să-i povestesc totul, începând cu ziua în care am fost să mă angajez la Demorexx. După vreo două ore de povestit, Alex se uită fix la mine şi nu scotea un sunet.
– De ce nu zici nimic?
– Păi, ce dracu` să zic? Prietenul meu cel mai bun dispare pur şi simplu, apoi într-o seară mă invită la bere şi inventează poveşti cu superoameni şi firme fantomă.
Alex se ridică şi încearcă să plece. M-am supărat. L-am ridicat aproape jumătate de metru de la pământ şi l-am aşezat la loc pe scaun. A rămăs înmărmurit, parcă văzuse o fantomă.

– Cum ai făcut asta?

– Dacă nu erai atât de înfumurat şi măcar încercai să mă crezi, ridicăm un pahar sau altceva, dar tu a trebuit să te ridici şi să pleci.

– Crede-mă că, dacă tu erai în locul meu, făceai la fel.

– Nu ştiu, dar nu-mi vine să cred.

– Băi, mai speriat în ultimul hal. Şi-acum, ce-ai de gând să faci?

– O să construiesc o planetă şi mă mut acolo.

Auzind acestea, Alex începu să râdă în hohote. Până azi, eu nu credeam că există superoameni şi că mutațiile genetice sunt posibile doar la plante, iar tu apari în seara asta şi-mi arăți că eşti un superom, că ai puterea de a crea o planetă... Cred că înebunesc...

– Hai, revino-ți şi ne vedem mâine să asişti la crearea planetei.

– Bine, Cătăline, unde ne întâlnim?

– Pe câmpul din vestul oraşului, la 7:00.

– Unde pe câmp?

– Chiar în centru.

A doua zi ne-am întâlnit la locul stabilit.

– Ar fi trebuit să aduc vreun costum, ceva, să mă îmbrac mai gros?

– Nu, Alex, stai liniştit acolo, aşază-te!

Am căutat nisip cu mintea pe sub pământ, până am găsit stratul freatic. Trăgându-l spre suprafață, am creat un mic vulcan de nisip.

Alex privea ce se întâmplă cu o sclipire ciudată în ochi. Părea fericit, dar nu n-aş putea susține asta cu precizie.

Din nisipul extras am creat două jumătăți de sfera, la fel că şi cele de la mică mea stea, dar cu diametrul de 30 de metri. Am pus una deasupra noastră, pe pământ, şi am rotit-o la 180 de grade în jos. Completându-o cu cealaltă jumătate, am creat o sfera mare, jumătate cu pământ şi jumătate cu oxigen.

– De ce mai cari şi pământul asta după ține?

– Nu ştiu cât o să dureze procesul şi avem nevoie de ceva să consume dioxidul de carbon pe care-l expirăm noi.

Când am început să ridic uşor sfera, Alex s-a ridicat şi-a mers spre margine, ca că ciocăne în sticlă.

– Crezi că o să țină?

– Alex, are legătura moleculară de câteva ori mai tare decât cea a diamantului. Nici dacă ne loveşte un meteorit n-o să se spargă.

La vreo zece metri de pământ a început să-mi fie tot mai greu s-o ridic. Am aşezat-o jos.

– Ce-ai făcut? Ce s-a întâmplat?

– Gravitația îmi pune probleme. Dacă ridic asta până în afară atmosferei,

n-o să mai am putere să fac nimic.

– Nu poți anula gravitația?

Am început să schimb legătură atomică a ultimilor 15 metri de pământ din sferă, în aşa fel încât forță gravitațională a pământului mera respinsă. Sfera a început să se ridice uşor. Pe măsură ce ne ridicăm, sfera accelera.

Când aproape am ieşit din atmosferă, am început să încetinesc sfera. La distanță de vreo 300 km de pământ am reglat legăturile atomice ale pământului din sferă, în aşa fel încât nu se îndepărta, dar nici nu se apropia de planetă. Am început să adun meteoriți de prin spațiu, cu gândul să-i modelez într-o singură sfera. Nu-mi venea să cred cât de uşor îmi era să mişc materia în spațiu. Deja masa nu mai conta, mutăm meteoriți de kilometri întregi că mărime, ca şi cum ar fi fost bolovani pe pământ.

După ce-am făcut o sferă cam cât un sfert din planetă noastră, am început să mut materiale după calități şi utilizare. În centrul planetei am adunat mare parte din materia cu calități feroase, după aceea am făcut totul pe straturi. Un strat de rocă, unul de metal, iar spre suprafață am adăugat un strat de materie cu calități neferoase. Ultimele patru straturi erau: unul de feroase, unul mic de rocă, unul de apă (gheață topită) şi, în sfârşit, ultimul de rocă amestecată cu alte materii inclusiv apă şi pământ.

Trecuseră zece ore, ne era sete şi foame...

– Mai durează mult? mă întrebă Alex.

– Nu, o să mă opresc acum, că încă nu ştiu să fac vegetația. Stai să stabilizez planeta pe orbită pământului şi plecăm.

Am început să modific legăturile atomice ale metalului din centrul sferei, în aşa fel încât să fie trasă de pământ după el, pe orbită, în jurul soarelui, şi am plecat spre pământ. La reintrarea în atmosferă am avut puține probleme, deoarece am omis din calculele mele rotația pământului, şi-acum ne aflăm pe partea opusă a pământului. Zburând cu sfera atât de mult prin atmosfera, am atras prea multă atenție asupra noastră, mai ales că am trecut pe lângă două avioane de pasageri. Mă aşteptăm la vreo surpriză la aterizare, dar acum era prea târziu să mai fac ceva în privința asta. Trebuia să mă fi gândit la asta înainte să intru în atmosfera. Cum la aterizare nu ne-a întâmpinat nimeni, am crezut că am scăpat. Dar nici n-am terminat bine acest gând, când din zare au început să apară zeci de maşini. Eram sigur că sunt aici pentru noi, aşa că ne-am oprit pe loc. Îi făcusem o mască opacă lui Alex, pentru a nu fi recunoscut. Am aşteptat.

Maşinile s-au postat în cerc în jurul nostru. Eram înconjurați de oameni armați până în dinți. Alex era speriat, dar eu nu-mi făceam griji, aveam o presimțire că o să ieşim cu bine din asta. Dintr-una din maşini a coborât un ins însoțit de alți şase înarmați.

– Salut, frumoasă zi să zbor, nu-i aşa?

– ...

– Discutăm aici, acum, sau mergem cu toți în bază şi discutăm acolo?

– Prefer să discutăm acum, aici, căci eu nu merg nicăieri decât acasă la mine, dacă ne înțelegem.

Şeful grupării face un semn şi toți cei care erau de față montează două corturi, iar el ne face un semn să-l urmăm.

– Eu mă consider o persoană înțeleaptă, recunosc un om bun imediat, aşa că ce-ar fi să-mi zici ce dracu` făceai în spațiu şi cum ai făcut drăcia aia să zboare?

– Dacă-ți spun şi-o să iei o decizie greşită, multă lume de-aici n-o să-şi mai vadă familiile. Aşa că ar fi de preferat să profiți de înțelepciunea cu care te lauzi şi să gândeşti bine la ce-ai de gând să faci.

Începu să radă, asigurându-mă că aşa o să facă, dar să nu-l mai țin în suspans, că mai are puțin şi decide să mergem să vorbim în baza. I-am spus despre sfera, cum am făcut-o şi cum zboară, precum şi de planetă în construcție. A început să radă în hohote. M-am enervat şi, că să îi dovedesc că nu glumesc, am ridicat toți oameni lui în aer, lucru care l-a făcut să se sufoce. Rămăsese înmărmurit.

– Cum ai făcut asta?

– Cu mintea. Credeai că glumesc?

– Şi cum de poți face asta? Tocmai ai devenit cel mai bun prieten al meu. Lasă-i jos pe amărâții ăştia şi hai să discutăm serios!

I-am povestit despre ce se întâmplase în ziua accidentului la Demorexx, despre felul în care m-au aruncat la gunoi, şi că încă am neînțelegeri cu ei. Şeful se schimbase la față, înțelesese de ce nu voiam să merg nicăieri şi parcă îi câştigasem puțin respect. Mi-a spus că acum înțelege de ce îmi fac un loc al meu, separat de lume. Dar oare n-am exagerat puțin. Ce-o să fac singur pe planetă? Că să mai iau şi pe alții cu mine. În felul acesta dădeam şi altora şansa de a scăpa de modul de viață actual. L-am întrebat dacă ar vrea să vină şi mi-a zis că ar vrea, dar nu singur, are şi el o familie, nu-i poate abandona.

S-a înseninat la față când l-am asigurat că poate veni cu toată familia, că n-o să trebuiască să-şi mai facă griji de viitor. Totul va fi gratis, un adevărat rai, dar trebuie să păstreze deocamdată secretul, până când lumea va fi pregătită să afle adevărul.

– Foarte bine, aşa am să fac, m-a încredințat el. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezită să-mi ceri, am să te ajut cum pot. În rest, nu trebuie să-ți faci nicio grijă, pentru că suntem de la Securitatea națională şi nimeni nu trece peste noi, aşa că ai spatele asigurat.

Alex îşi scoase masca şi îl salută. Se cunoşteau, dar de unde?

– Voi va ştiţi?

– Da, ne-am întâlnit de câteva ori la o cafenea. Ce mică este lumea!

– Generale, mă bucur că eşti de partea noastră.

– Şi eu mă bucur că v-am întâlnit. Dar cum se face că Demorexx ţi-e duşman, iar tu umbli cu unul de-ai lor şi inginer pe deasupra?

– Îl cunosc din copilărie şi n-are nici ce-a mai vagă idee despre ce se întâmplă în afară departamentului sau.

– Bine, plecaţi înainte să mai vină cineva. Aici ai numărul meu personal, caută-mă dacă te pot ajută cu ceva!

Am luat cartea de vizită şi-am plecat fiecare pe drumul lui. Odată ajuns acasă l-am chemat pe Rareş la mine, să mă înveţe ce să fac cu vegetaţia de pe planeta mea. Cum i-am deschis, acesta s-a dus direct la ITv şi a început să schimbe programele de ştiri unul după altul. Părea destul de speriat în legătură cu planeta apărută peste zi.

L-am invitat să se aşeze şi i-am povestit despre planetă. Nu mai văzusem un om în toată firea să sară de bucurie prin casă, mai ales un om de ştiinţă. Mi-a spus că se bucură că mă cunoaşte, că are ocazia să studieze altă planetă îndeaproape şi dacă pot să îl duc şi pe el acolo? Lucru care m-a bucurat foarte tare. Aveam ocazia să-l răsplătesc pentru ajutorul său şi nu puteam spera la un om mai capabil să mă ajute în continuare. I-am propus să vină cu toată familia acolo, după care îl văd că se ridică.

– Ce faci, pleci?

– Nu, dar să mergem la laborator, că avem multă treabă.

Eram foarte obosit, aşa că i-am spus că nu vin deocamdată. I-am cerut să pună toate seminţele modificate genetic în cutii gata de transport, să împacheteze îngrăşământul pentru creştere rapidă şi a doua zi vom merge pe planetă. Când să închidă uşa l-am oprit, amintindu-mi brusc de Aurora. L-am rugat să mă ducă cu maşină până la ea.

Odată ajuns cobor din maşină şi imediat observ că uşa de la intrare în bloc nu era încuiată. Urc cu liftul până la apartamentul Aurorei - uşa era forţată. Întredeschid uşa. Aurora era legată de mâini şi picioare lângă canapea, iar lângă ea se afla un individ cu un Pm ameninţător. Mă concentrez, caut cu mintea prin apartament alte persoane, şi realizez că mai erau doi indivizi acolo.

Celui care o ameninţa cu Pm-ul i-am dematerializat oasele mânii şi am intrat pe uşa. Din colţul opus al camerei, unul îndrepta o altă armă spre mine. Reacţionând rapid, l-am izbit puternic de perete, acesta căzând inconştient pe podea. Doi s-au dus, mai era încă unul, însă nu ştiam exact unde este, aşa că m-am gândit să-l înspăimânt puţin, poate iese la iveală.

– Dacă vrei să pleci de-aici întreg şi viu, ieşi de unde te ascunzi şi-ţi promit că n-o să te rănesc. Dar mai întâi aruncă armele pe care le ai asupra ta!

Al treilea intrus a ieşit de după uşa dormitorului, a aruncat arma jos şi a îngenuchiat, aproape plângând.

– Nu s-a învăţat minte inginerul? Încă mai trimite oameni? îl întreb, în timp ce-i desfac legăturile Aurorei.

– Care inginer, domnule?

– Nu v-a trimis inginerul? Atunci cine v-a trimis?

– Nimeni, vă jur!

– Bine, atunci cum de v-aţi hotărât să intraţi tocmai în apartamentul acesta?

– A fost ideea lui, arătă acesta spre cel care o păzise pe Aurora. A urmărit-o şi ne-a prostit că ar avea mulţi bani în apartament.

– Cum te simţi? o întreb eu pe tânără. Ţi-au făcut ceva?

Aurora ia un scaun şi îl rupe un capul tâlharului respectiv.

– Acum mă simt mult mai bine!

Îi propun să mergem la mine şi să-i fac o cafea, ca să se mai liniştească şi să-şi revină. Se apropie uşor de mine şi mă sărută pasional.

– Mulţumesc că ai apărut! Să mergem!

Pe drum îl contactez pe Dan. Tocmai ieşise din spital. Îi spun ce s-a întâmplat şi că mă duc cu Aurora acasă. Începuse să plouă.

S-a mai relaxat dupa prima gură din cafeaua pe care o savura în fotoliu.

– Ce faci? mă întreabă, când mă vede că mă ridic.

– Îmi pregătesc canapeaua, sunt rupt de oboseală.

– Eşti nesimţit!

– Nesimţit? De ce-mi spui asta?

– Deci, vii la mine acasă, mă salvezi de tâlhari, mă aduci la tine, îmi faci cafeaua asta foarte bună şi mă laşi să dorm singură?

– N-am vrut să comit vreo greşeală, să te mai supăr şi eu, după ce ai trecut prin atâte...

– Vino aici şi comite o greşeală. Te rog!

O iau de mână şi mergem în dormitor. Ea se lasă uşor pe spate, în pat.

– Frumos poster, costată.

– Da, nu m-am putut abţine să nu-l am.

Se ridică uşor în capul oaselor, mă apucă de bluza şi mă trage peste ea. A fost că într-un vis, nu ştiu cum aş reuşi să descriu ce-am simţit, dar pot să spun că a fost extraordinar. Am realizat că o iubesc cu adevărat şi că şi ea se îndrăgostise de mine.

*

– Bună dimineața!

Vocea ei dulce şi mirosul de cafea proaspătă mă făceau să cred că încă visez. Lumina dimineții şi frumusețea ei se îmbinau într-un contrast de vis. Simțeam că-mi explodează pieptul din cauza inimi care o luase la fugă. Gata - mi-am spus -, pentru ființă asta fragilă şi splendidă am să trăiesc tot restul vieții mele.

Mă vede că mă agit şi mă întreabă dacă vreau să plec.

– Nu încă, dar când o să plec vreau să vi cu mine.

– Vreau să vin, dar unde mergem crezi că o să ne fie mai bine?

– Sunt sigur că o să ne fie mai bine. Imaginează-ți un loc fără Demorexx, fără hoți, tâlhari, un loc paşnic, un trai lipsit de griji, un loc numai al nostru...

– Ar fi frumos dacă ar există un asemenea paradis.

– Există. Lucrez la el în momentul de față.

Am început să-i povestesc despre planetă, despre planurile mele, şi tot ce s-a întâmplat de când nu ne mai văzusem.

Observasem că, în timp ce eu povesteam, în ochi ei luau naştere două lacrimi, deşi chipul ei începuse să se lumineze. I-am explicat că, de când am conceput ideea de-a construi un loc, departe de Demorexx, n-am putut să-mi imaginez viață fără ea şi că doresc cu toată ființă mea să vină cu mine.

– Prostule. Sunt a ta din clipă în care te-am văzut aplecat asupra mea în aleea aceea. Ştiam că ai să mă salvezi. De atunci, eu te iubesc!

– Şi eu te iubesc!

Am început să ne sărutăm pasional şi am mai făcut dragoste o dată.

CAPITOLUL IV: O LUME NOUĂ

Începuse să îmi sune videofonul nebuneşte. Era Rareş.

Mă îmbrac şi plec repede spre el.

– Ce-ai întârziat atât? Am crezut că nu mai vii.

L-am mințit că n-am auzit alarma şi că nu trebuie să-şi facă griji. L-am însoțit într-o seră. Parcă era o junglă, plină cu toate felurile de pomi şi plante. Turul a durat 15 minute, timp în care doctorul mi-a dat de înțeles că aseară nu era nimic acolo, în afară de ghivece, şi că are tone de semințe şi îngrăşământ.

Auzind asta l-am contactat pe general, căci aveam mare nevoie de ajutorul lui. După două transporturi cu câte 2 camioane am umplut sfera; oproape că nu mai aveam loc să intrăm şi noi în ea. Pe drum spre planetă, Rareş mi-a zis să încălzesc centrul acesteia şi să-i imprim o mişcare de

rotație, căci dacă nu fac asta n-o să-mi crească nicio plantă, iar temperatura o să fie prea scăzută.

După ce-am aterizat, am făcut ce-mi spusese el. Totul a durat cam două ore, dar nu mi-am dat seama că-i dădusem planetei rotația opusă cu cea a pământului. Acum, soarele răsărea şi apunea invers ca pe pământ. Am scos din sfera tot dioxidul de carbon, puțin oxigen şi le-am închis într-o alta elastică. Punând un pic de pământ în sferă cu două semințe şi îngrăşământ, în cinci minute a început să germineze, în alte 15 minute aveam un lăstar. Din sferam elastică am confecționat un mic solar pe planetă, iar în timp de două ore pomul devenise matur, iar solarul îşi mărise diametrul în mod corespunzător.

Solarul era plin cu oxigen pur, iar pomul meu nu mai avea dioxid de carbon, aşa că am făcut un foc. Cu ajutorul acestuia, al semințelor modificate şi îngrăşământului de creştere rapidă am plantat o pădure în opt ore. Am făcut încă un foc uriaş, pentru a avea dioxid de carbon suficient, şi am început să plantez păduri la nivel planetar şi plante ce expiră dioxid de carbon, inspirând oxigen. După vreo 20 de ore aveam o atmosfera stabilă, aşa că am început să adun din spațiu gazele necesare pentru protecția planetei de radiati cosmice, lucru care a durat foarte puțin timp. Am plantat lanuri enorme de porumb, grâu, cartofi, livezi uriaşe de pomi fructiferi, tot ce adusese Rareş din laborator. Totul era acum gata, terminasem planeta exact după gustul meu.

Prinşi în magia „creației“, nu ne-am dat seama că trecuseră două zile întregi de când plecasem de pe pământ şi de când nu mâncasem nimic, aşa că doctorul a început să culeagă nişte fructe. Spre surprinderea noastră, merele erau delicioase, nu cum ne aşteptam noi. Am crezut că din cauza creşterii rapide, primul rând de roade va fi fără pic de gust şi că abia la al doilea sau al treilea rând vor putea fi consumate.

Terminasem paradisul, utopia mea, Utopia Terra. Locul în care puteam să uităm de problemele civilizației de pe pământ, unde nu erau visuri, ci războaie. Am plecat spre pământ, unde ne aştepta generalul.

Am sunat-o pe Aurora şi i-am spus să se uite pe fereastră. Eram extraordinar de fericit, dar şi obosit. Am vorbit cu generalul despre nişte termeni şi condiții care să fie comunicate superiorilor lui, tuturor preşedinților şi conducătorilor pământului, după care am plecat acasă. Odată ajuns, am mâncat, am sărutat-o pe Aurora şi m-am dus să dorm. Şi am dormit două zile fără să mă trezesc.

Când m-am trezit, afară era o gălăgie teribilă: sirene, muzică, țipete. Era cel mai oribil lucru pe care putea să-l audă un om care dormise două zile.

– Ce se întâmplă, ce-i cu atâta gălăgie? am întrebat, exasperat.

– Sunt fanii tăi, dragule, mi-a răspuns ea. De ieri, tot mapamondul vorbeşte despre tine, despre planetă ta şi despre cine o să meargă acolo.

– Păi, încă nici nu am curent electric, gaze, canalizare şi altele...

– Atunci, treci la treabă, că nu mai am răbdare!

– Azi te iau cu mine.

– Dacă nu te încurc, aş fi bucuroasă.

– N-ai cum să mă încurci.

Îl sun pe Rareş şi discut cu el despre ce-aş mai avea nevoie. Îl sun şi pe Dan şi îi zic să vină la mine, să ne ducă cu maşină la sferă. În zece minute mă sună:

– Cătăline, coborâti voi, că n-am cum să urc din cauza mulțimii.

Când am deschis uşile intrării în bloc am fost asaltat de blițuri şi de-o gălăgie infernală. Am strigat să se facă linişte, dar degeaba, toți vorbeau unii peste alții. A fost nevoie de-o bucată de asfalt smulsă şi trântită foarte tare la loc, că să se facă linişte. În sfârşit toată lumea tăcea.

– Pe planetă mea n-o să meargă nimeni, cel puțin momentan. Iar cei care vor merge până la urmă vor fi cei care merită, familii simple, oameni săraci, dar curați. N-o să meargă acolo niciun bogătaş sau vreun superstar. N-o să aveți nevoie de bani sau bunuri materiale, totul o să vă fie oferit. Planetă de acolo este în totalitate a mea şi acolo va fi casa mea. Mai am câteva lucruri de adăugat, dar asta o să vă comunic după ce termin de aranjat totul.

Ne-am urcat în maşină şi am plecat spre sfera. Pe drum m-a sunat doctorul. Avea nevoie de transport, două camioane mai exact, şi de ajutor la încărcat. Aşa că l-am sunat pe general şi i-am propus un tur pe planetă în schimbul sprijinului sau. Acesta a fost de acord, fără să ceară detalii despre ce-o să transporte.

Odată ajunşi la sferă ne-am oprit să discutăm despre ce şi cum o să procedăm. Discuția a durat cam o ora, iar între timp a ajuns generalul cu Rareş şi două camioane cu aparatură.

– Salut Cătălin!

– Salut Rareş, generale!

Doctorul scoase dintr-un rucsac o cutie plină cu bani.

– Ce înseamnă asta, Rareş?

– Este tot ce-am adunat eu de-a lungul timpului. O să ai nevoie de bani, că doar n-o să construieşti tu totul pe planetă. O să ai nevoie de ajutoare la construcții.

– Îți mulțumesc, dar n-am nevoie de bani deloc! Având în vedere bogățiile îngropate în planetă mea şi faptul că am la dispoziție meteoriți plini cu materiale prețioase, banii nu sunt o grijă pentru mine.

Totuşi, doctorul avea oarecare dreptate. Ar fi durat ani întregi să

construiesc mii şi mii de case. L-am rugat pe Dan să stabilească un contract cu o firmă de construcții, care merită o lucrare de asemenea amploare şi să-mi aducă repede un proiectant, înainte de-a pleca pe planetă.

A urmat o discuție plăcută şi aprinsă despre modelul caselor. Fiecare avea ideea lui proprie, originală, şi n-am reuşit să ajungem la un plan cu care să fie toți de acord, până la venirea proiectantului. Acesta s-a prezentat şi ne-a întrebat dacă avem vreun plan în minte. Atât a trebuit, toți au început să vorbească în acelaşi timp. Era o întreagă nebunie. După vreo zece minute, timp în care i-am ascultat pe toți, mi-a venit în minte un plan. Cum ar fi dacă n-aş mai construi case, cum ar fi dacă aş construi patru, cinci centre rezidențiale perfect autonome. Fiecare centru să fie o construcție uriaşă, cilindrică şi goală pe centru. Apartamentele vor fi mari, identice şi plasate pe margini, că la un stadion, iar în centru o zona de recreere cu de toate, de la parcuri de distracții până la grădini botanice. Îl şi vedeam în minte, era perfect, toată lumea egală, fără nevoi, fără cheltuieli.

I-am oprit pe toți din vorbit şi i-am comunicat ideea mea proiectantului. Am observat că nici măcar unul n-avea obiecții. Întrebându-i dacă le place, mi-au răspuns că este o idee foarte bună.

Proiectantul mi-a zis că a înțeles ideea şi că o să am nevoie de foarte mult fier, sticlă şi beton, dar eu mă hotărâsem că ar fi mai bine şi mai plăcut pentru mine dacă ar folosi roca de asteroizi şi meteoriți pe post de beton, fierul o să fie un aliaj descoperit de mine, foarte dur şi inoxidabil, iar sticla o să fie produsă tot pe planetă mea. Acesta a fost de acord şi m-a asigurat că în două-trei zile, maxim o săptămână, o să-mi aducă cel puțin două, trei variante de proiect, ca să aleg unul.

Am încărcat tot conținutul camioanelor în sfera şi am plecat pe planetă. Toți, în afară de Rareş, au plecat să se plimbe, să exploreze, iar noi am rămas să descărcăm şi să improvizăm un laborator pentru el. Luase steaua creată de mine pentru a face câteva teste, ca să descopere cum poate fi extrasă energia produsă de stea. După ce-am terminat de descărcat toate lucrurile doctorului, am plecat cu sfera prin spațiu, să găsesc un meteorit sau asteroid care să conțină materiale prețioase. Mă simțeam încărcat de energie, parcă liniştea şi pacea pe care mi le doream se contopiseră în mine. Mă scufundasem în gândurile mele atât de adânc, încât uitasem că sunt în spațiu şi că, dacă mă pierd, pierdut rămân. Dacă nu mă opream lângă Jupiter din cauza frumuseții planetei, cine ştie pe unde ajungeam. Problema în spațiu este că direcția în care trebuie să mergi ca să te întorci de unde-ai plecat poate fi oriunde. Poate fi în sus, jos, stânga, dreapta, în dreapta şi sus sau viceversa, aşa că şi-un centimetru deviat de la curs te poate face să treci pe lângă obiectiv la distanțe uriaşe.

Salvarea mea a fost soarele. Mi-am adus aminte că mă uităm la umbră mea şi că am mers cu spatele la soare. Am luat un asteroid din centură lui Jupiter şi am rotit sfera, până când mi-am văzut umbra în aceeaşi poziție ca la plecare. Apoi virat la 180 de grade şi am plecat spre casă. Norocul meu a fost că trecuseră doar câteva ore. Asta în spațiu înseamnă un timp infinit de mic şi la întoarcere am reuşit să găsesc pământul, respectiv planeta mea, care era poziționată alături. Odată ajuns pe planetă, am răsuflat uşurat, am desfăcut asteroidul în blocuri din fiecare material component şi l-am lăsat pe doctor să identifice materialele şi folosul lor.

– Şi noi o să locuim în acelaşi loc cu ceilalți? Mă întrebă Aurora.

– Da, draga mea, va trebui să-ți alegi un etaj şi orientarea apartamentului.

– Nu poți face ceva mai special pentru noi?

– Bine, atunci, o să construiesc deasupra unui complex încă un rând de apartamente, ceva mai mari şi pe placul tău.

Între timp, Rareş se întoarse de la laborator. Îmi spuse că în asteroidul adus de mine erau trei minereuri utilizabile şi un soi de rocă, având o duritate enormă.

La întrebarea mea despre celelalte minereuri, acesta s-a cam bâlbâit. Din toată bălmăjala lui am înțeles că avea multă platină şi două neferoase pe care le poate amesteca, să vadă ce material o să-i rezulte.

M-am dus în laborator şi-am modelat toată platină în lingouri de un kilogram.

Lui Dan i-am propus să se ocupe de un sistem juridic şi de activitățile viitorilor locuitori, căci nu voiam să ajungă la plictiseală şi să facă probleme. I-am mai spus să discute cu Rareş despre curent electric şi să-l pună în legătură cu proiectantul, pentru a rezolva chestiile tehnice. Apoi am plecat cu Aurora.

– Ce zici, îți place planetă?

– Da, dar este cam pustie. N-ai de gând să aduci, animale, păsări?

Îmi dădusem seama că, la cât de concentrat am fost cu crearea planetei, la necesități, la construirea complexurilor, am uitat de fauna, de frumusețea vie.

– Ai dreptate! Tu te vei ocupă de faună.

– Aşa am să fac.

– Aurora, să ştii că mă frământă ceva. Noi n-am mai vorbit despre seara aceea, ştii tu care. Ce legătură este între tine şi Demorexx şi cum de ai dobândit abilitățile acelea mentale de a citi gândurile celorlalți? Aş dori să discutăm asta chiar acum, dacă nu te deranjează.

S-a uitat fix în ochii mei vreo trei secunde şi m-a rugat să ne aşezăm. Mi-a povestit totul, de la început până la sfârşit, în amănunt. Este singură la

părinți. Fiind un copil făcut târziu, părinții i-au murit de bătrânețe. A lucrat peste tot, de la fabrici, la baruri şi tarabe, ultimul fiind un local lângă Demorexx, loc în care a fost abordată de către inginerul ăla.

I s-a propus un loc de muncă mai bine plătit şi stabil, aşa că a acceptat. Cum a intrat în laboratorul unde trebuia să facă curat şi cafele, a fost imobilizată şi sedată. Când s-a trezit era înconjurată de doctori, plină de tuburi şi furtune cu lichide, aproape că avea un ac în fiecare venă. Implantul îi fusese scos, era singură şi neajutorată. Experimentele au durat zile în şir, se simțea tot mai slăbită, asta până când a început să audă gândurile doctorilor.

Atunci a aflat că încercau să-i modifice procese chimice ale creierului. A profitat de greşala lor şi când a găsit o persoană potrivită, i-a spus că este de acord să se facă experimente pe ea, dar vrea să se ridice din patul acela, că nu mai poate, are nevoie de aer curat, că se scurge viața din ea. Odată ieşită în curtea internă, a încercat să fugă, dar fără succes. A fost prinsă, injectată cu un ser care urmă s-o ucidă şi aruncată pe aleea unde o găsisem eu. Cu ajutorul medicilor şi cu chimicalele din sângele ei, au reuşit să elimine serul din sânge şi să-i salveze viață.

Amândoi eram victime ale Demorexx-ului, lucru care mă înfuria şi se amplifica pe zi ce trecea. I-am spus Aurorei că îmi pare rău, dar trebuia să ştiu, să rezolv problema cu inginerul ăla. Aveam impresia că problema este doar cu el, căci Demorexx n-are nici o legătură directă cu cele întâmplate. Căci dacă ar fi avut, ar fi putut trimite o armata după noi, nu doar câțiva inşi.

Ea mi-a cerut să mă apuc de treabă, căci nu voia să se mai ântoarcă pe pământ, sătulă de atâtea probleme.

Am mers la Rareş şi general, am cerut o schița cu nava de transport ce trebuia construită şi m-am apucat de lucru. A durat şase ore până să fie gata, tot ce mai trebuia fiind circuitele electrice şi panourile de comandă, aşa că i-am lăsat pe ei să termine şi am coborât pe pământ, să vorbesc cu proiectantul, cu firma de construcții şi să mai aduc ajutoare pentru navă. După câteva ore m-am întors cu sfera plină de electricieni, cu proiectul ales şi semnat, contractul cu firma de construcții finalizat şi cu materialele necesare. Pe electricieni i-am lăsat sub mâna capabilă a lui Rareş, ca să termine mai repede, şi l-am luat pe general să discutăm în privat.

– Generale, am o problema cu o persoană de pe pământ.

– Ştiu, cu inginerul ăla de la Demorexx. Mi-am luat libertatea să-l verifc şi pot să-ți spun că nici nu există.

– Cum adică, nu există?

– Mă refer că nu există în niciun act sau înregistrare, este o „fantomă“.

Atunci am înțeles că pot face ce vreau cu el. I-am adunat pe toți şi le-am

cerut să continue cea ce făceau, ca să ducă totul la bun sfârşit. Aveau destulă platină încât putea face totul de două ori, aşa că nu mai era nevoie de mine. L-am desemnat pe Alex responsabil cu construcția complexurilor şi am zburat pe pământ. Am ajuns acasă, în apartamentul meu, şi m-am urcat în pat ca să dorm. Nici nu atipisem bine, când am auzit cum îmi este spartă uşa şi nişte oameni dau buzna peste mine. În câteva secunde apartamentul meu era plin cu persoane înarmate. Din spatele lor aplauze şi o voce rostind: „Bravooo!“. Era Inginerul.

– Bravo! Bravo! Te-am făcut superom, ai puterea absolută şi tu nici măcar nu suni, nu scrii, nu mă cauți...

– Sincer să fiu, de-asta am şi venit pe pământ, să te caut.

M-am concentrat şi am magnetizat tavanul apartamentului, iar în secunda următoare toate armele s-au lipit de tavan. Le-am cerut să se aşeze, să nu încerce nimic căci altfel îi arunc pe toți pe fereastră.

– Ce s-a întâmplat, Inginere, nu mai ai chef de glumă?

– Ce-ai de gând, să mă ucizi? Succes!

– Ce vrei să spui? Va pot ucide pe toți odată, dacă vreau.

– Ştiu, dar eu sunt nemuritor, sunt doar o idee. Mă ucizi, iar cei de la Demorexx mă vor face din nou.

– ...

– Sunt o clona, amice. Eu mă ocup de treburile murdare de la Demorexx, sunt „dispensabil“.

– Atunci, dacă eşti „dispensabil“, adio!

L-am dematerializat în praf atomic şi i-am gonit pe toți. Eram furios, din cale-afară. Am adunat armele şi am plecat pe planetă mea, ca să-i pun pe toți în tema. Şi prietenii mei erau supărați. Alex era uimit de ce-i auzeau urechile. Propuse să meargă la Demorexx, ca să vadă dacă poate rezolva ceva.

Construcția navei şi perioada de testare mai dura câteva zile, aşa că i-am cerut să aştepte până atunci, căci eu nu mă mai întorc pe pământ, cel puțin deocamdată. În câteva ore am construit o casă, în care să locuim toți până la terminarea complexurilor. Au urmat patru zile de pace, linişte şi relaxare. Toți erau încântați de progrese în afară de mine. Mă gândeam la faptul că cei de la Demorexx pot clona persoane şi nu-mi venea să cred. Dacă prindeau pe cineva drag mie şi-l clonau? Gândul asta mă macina, aşa că am hotărât că nimeni să nu mai părăsească planeta, decât dacă este absolut necesar.

Generalul şi cu Rareş au plecat pe pământ să aducă echipe de constructori şi materiale pentru a începe construcția complexurilor. Aurora le dăduse o lista cu animalele şi păsările ce trebuiau procurate, iar eu i-am înarmat şi avertizat să fie foarte atenți. Generalul a propus să ia un pluton de soldați

pentru securitate. N-aveam de ce mă îngrijora.

În cursul unei săptămâni au adus pe planetă mea sute de constructori, chiar mii, munți de materiale şi utilaje. Într-o lună aveam pe planetă 100. 000 de muncitori care lucrau în schimburi. În trei luni au terminat cu şoselele şi structura de rezistență la trei dintre cele cinci complexuri. Totul mergea ca uns, Aurora a rămas însărcinată, urma ca în şapte luni să nască şi să devin tătic.

Cam în şapte luni trebuiau să termine şi primele trei complexuri, aşa că l-am trimis pe Dan că înceapă cu trierea persoanelor care urmau să locuiască acolo. Alex nu apăruse încă, de când plecase la Demorexx. Ne făceam griji pentru el, aşa că am decis, dacă tot se duc pe pământ, să-l contacteze. Eu şi cu Aurora duceam o viață perfectă, liniştită, ne iubeam enorm şi urmă să ne căsătorim înainte ca ea să nască.

Cu o lună şi două săptămâni înainte de finalizarea construcției primelor complexuri terminasem rețeua de sateliți şi aveam acces la apelări către pământ, dacă vroiam.

După ce am încercat zadarnic să dau de Alex, am decis să merg totuşi pe pământ ca să-l caut. Nu mai trebuia să mă furişez cu sfera, acum puteam zbura cu ea peste tot, aşa că am poposit direct deasupra clădirii principale a celor de la Demorexx. După mai puțin de un minut mi-a sună videofonul. Era Alex, voia să ne întâlnim la localul unde ne întâlneam mereu. Când am ajuns, el era deja la o masă, mă aştepta.

– Ce-ai făcut până acum, de ce n-ai dat nici un nenorocit de semn de viață? i-am reproşat.

– N-am avut cum, eram urmărit de Demorexx. Inginerul mă suspectează că aş spiona pentru ține. A trebuit să întrerup legătură pentru un timp.

– Cinci luni şi mai bine este un timp apreciabil? Cinci luni şi ceva sunt aproape jumătate de an de griji pe care mi le-am făcut în legătură cu tine.

– Nu mai face atât caz, că dacă-mi aduc aminte bine şi tu ai dispărut pentru o perioadă...

– Şi ce-ai de gând să faci acum, Alex?

– Mai stau câteva zile, cel mult o săptămâna şi vin şi eu.

– Vezi cum faci, că săptămâna viitoare mă căsătoresc şi ar fi urât dacă nu ajungi.

– Bine, stai liniştit, o să ajung.

Ne-am ridicat şi am plecat fiecare pe drumul lui. Eu am procurat cele necesare pentru nuntă şi am plecat pe planetă. Din cauza pregătirilor şi a emoțiilor, săptămâna dinaintea nunții a trecut foarte repede.

*

Asta este seara ce mare, seara nunții. Aurora strălucea de frumusețe, iar faptul că era însărcinată în opt luni o făcea mai firavă şi mai iubitoare. Nunta a fost foarte frumoasă şi reuşită, generalul şi cu Rareş s-au ocupat în secret de jocuri de lumini şi artificii, care au dat invitații pe spate. Totul era că într-un basm. Veniseră toți cunoscuții cu prietenii şi neamurile lor, muncitorii cu familiile, toată lumea era fericită, iar noi ne simțeam în al nouălea cer.

CAPITOLUL V: SFÂRŞIT CU HAPPY END

Trecuse deja o luna de la nuntă, Aurora născuse o frumusețe de băiețel, constructorii terminaseră primele două complexuri, iar celelalte trei urmau să fie finalizate în trei luni. Generalul avea cea mai numeroasă familie. M-a făcut să râd când l-am văzut cu cei cinci nepoței ținându-se de mână. Rareş a venit cu cele două surori ale sale, care la rândul lor erau măritate, iar Dan, spre surprinderea mea, era însurat şi avea doi drăcuşori de copii.

Dan stabilise un sistem prin care fiecare rezident avea drepturi şi îndatoriri. Complexurile erau perfect autonome, mulțumită rezidențiilor care munceau în ture de câte şase ore. Era ca un vis devenit realitate, totul mergea perfect, aveam o soție superbă, un băiețel frumos, sănătos şi o planetă numai a mea. Nu mai avem niciun fel de grijă. Îmi aduc aminte că stăteam la fereastră, minunându-mă de frumusețea planetei, mai ales imaginea impresionantă creată de Terra pe cer. Cred că eram cel mai împăcat om de pe cele două planete. După patru luni au fost ocupate şi celelalte complexuri. Ultima mea îndatorire era să mai realizez câte două stele pentru fiecare complex şi terminam cu planetă.

Într-o dimineață, generalul mi-a sunat la uşa. A intrat grăbit în apartament şi apornit ITv-ul. Pe un program de ştiri se prezenta ultima creație a armatei (respectiv a departamentului ştiințific), o navetă spațială. Primul nume care mi-a venit în gând a fost Demorexx. Eram sigur că, la un moment dat, vor veni aici şi vor provoca probleme, aşa că l-am chemat la mine pe Rareş şi i-am spus să-mi aducă proiecte de arme pentru sferă şi pentru apărare planetară. După ce-a venit cu planurile am plecat toți trei în laborator, să începem construcția lor. Mi-am omorât nervi câteva ore bune cu planurile, până le-am înțeles, iar după aceea au urmat două zile de construcție non-stop. Am realizat 20 de tunuri pentru planetă, cinci pentru sferă şi 20 de stele. Aveam nevoie de un număr aşa mare de stele, fiindcă tunurile care asigurau paza planetei aveau un consum uriaş de energie. De fapt, energia nu era consumată, ci stocată într-un cilindru non-conductor, iar când era nevoie, o elibera într-o rază de energie pură, care trecea prin

materie că prin brânză.

Rareş şi generalul le-au poziţionat într-o reţea bine gândită, iar cele pentru sferă au fost montate de mine. În câteva zile am terminat de construit şi utilat un observator planetar, asta ca să-i vedem când se apropie. Am rămas cu toţi în stare de alertă câteva luni bune-

Într-o zi eram cu Rareş în observator si aproape că uitasem de ziua de naştere a băieţelului meu.

– Gata, m-am săturat, merg pe pământ ca să dau o declaraţie de presă!

– Şi ce-ai de gând să zici? mă întreabă Rareş.

– Că am tunuri pe planetă capabile să distrugă tot ce încearcă să intre în atmosfera noastră şi că dacă cineva vrea să ne facă o vizită fără acordul meu, va fi dezintegrat fără excepţie.

Am contactat-o pe Aurora să-i spun că merg pe pământ. Să stea liniştită că mă întorc repede. În drum spre Terra, după un satelit, am observat că mă pândeşte o navetă pământeană. M-am prefăcut că n-o văd şi mi-am continuat drumul. Am aterizez în faţa clădiri celui mai mare post de ştiri şi am aşteptat. În nici cinci minute eram înconjurat de reporteri, fotografi şi camerameni. După ce s-a făcut linişte m-au ascultat.

– Doresc să păstrez o relaţie paşnică între planetele noastre, dar dacă cineva se gândeşte că poate veni pe planeta mea când are chef, ca să facă ce vrea, se înşală amarnic. Pe planetă mea pot ateriza doar cei care au acordul meu. Am instalat 20 de tunuri pregătite să dovedească faptul că vorbesc serios, chiar la intrarea în atmosfera.

Unul dintre reporterii de faţă mă întreabă dacă ar dori vreun preşedinte sau persoană publică să vină, ce-am să fac.

– Îmi va cere permisiunea şi dacă sunt de acord, poate veni. Dacă nu se conformează, îi transmit condoleanţele mele, căci a fost avertizat.

Au urmat câteva întrebări la care n-am răspuns şi am plecat spre casă. Odată ajuns în spaţiu, mai exact cam la jumătatea drumului dintre planete, am observat că sunt urmărit de acea naveta spaţială care se ascundea ca să mă spioneze. M-am apropiat pentru a vedea cu cine am de-a face, dar nu vedeam nimic din cauza protecţiei solare. Când am ajuns la numai doi, trei metri, surpriză! La bord era ultima persoană pe care voiam s-o văd. Inginerul îmi făcea cu mâna.

M-am gândit că n-are rost să declanşez un război din cauza unui tâmpit şi am plecat spre casă. Nu cred că mă îndepărtasem mai mult de 500 de metri, când mi-a atras atenţia un licăr de lumină. Asta m-a făcut să mă întorc cu faţă spre navetă. Inginerul lansase o rachetă, mai mult ca sigur o bombă nucleară, care se îndrepta ameninţător spre planeta mea. În momentul acela m-am gândit la fiul meu, la soţie şi la toţi ceilalţi care nu ştiau ce se întâmplă

în spațiu.

După două încercări eşuate de-a o devia, încercând s-o împing uşor lateral, am observat că proiectilul revenea la cursul inițial de distrugere. Mi-am adus aminte că sfera mea este destul de dură încât să reziste exploziei oricărei bombe şi m-am hotărât să risc. Mai bine să mor eu, decât soția, copilul meu şi-atâtea persoane nevinovate.

Până la urmă am observat în depărtare o stea mai mare, mai strălucitoare decât celelalte, şi am dedus că trebuie să fie soarele nostru.

Încercând să mişc sfera, dar observ că nu pot. Înghet, îngrozit de gânduri. Oare mi-am pierdut puterea. Verificând antigravitoni şi gravitoni constat că funcționează şi că încă mai am abilitățile acelea care mă făceau special. Un licăr de speranța îmi luminează gândurile şi mintea. Încerc să rotesc sfera puțin, pentru a ajunge cu fața spre soare. Nimic. Sfera nu se mişcă deloc. Tocmai atunci mi-am dat seama că sunt departe de orice câmp gravitațional, de care am nevoie pentru a deplasa sfera. Începe să fie frig, licărul meu de speranța dispare înăbuşit de gânduri macabre, iar eu mă prăbuşesc pe podea, cu ochii înlăcrimați de durere.

Au trecut aproximativ 30 de minute, iar frigul a devenit insuportabil. Gânduri negre mă macină: oare am pierdut totul, oare am să mor înghețat, singur în vidul spațial, departe de tot ce mi-e drag?

Simt cum inima mi se umple de durere şi pură. Chiar trebuia să se ajungă aici? de ce Demorexx a trebuit să facă asta? De ce nu m-au lăsat în pace?

Mă ridic uşor, formez o sferă din pământ, de mărimea unei mingi de fotbal, şi o despart în două. Presez jumătățile foarte tare între ele şi le dau direcții de rotație opuse. După circa două, trei minute de fricțiune şi rotație rapidă, pământul începe să se topească. Apoi am realizat o sfera de lavă ca sursă de căldură. Mai aveam nevoie de-o metodă de-a mă deplasa prin spațiu fără forță gravitațională.

Aproape că mă dădusem bătut, când a trecut pe lângă mine. O formă uriaşă m-a depăşit, având o viteză uluitoare. Am legat în grabă gravitonii sferei de de micul câmp gravitațional emanat de acel obiect, iar zdruncitura care a urmat, aproape m-a omorât.

A urmat o luptă crâncenă pentru viață. O eternitate mai târziu (aşa mi s-a părut mie), reuşisem să respir cu uşurință şi să mă despind, de peretele sferei. Ceva mai târziu am ajuns obiectul acela din urmă. Era o cometă.

Observ că se îndrepta spre steaua care eu credeam că este soarele. Încep să-mi pierd răbdarea, mi se face sete, aşa că decid să folosesc câmpul gravitațional al cometei, pentru a căpăta un imbold puternic spre soare.

La un moment dat, undeva în dreapta mea, zăresc o planetă ce seamănă cu Pământul.

Oare să fie „acasă“? mă întreb.

Mă îndrept spre planetă. Este Terra. Iar dincolo de ea, micul meu satelit, planeta mea, care uşor se iveşte din spatele Pământului. Mă simt copleşit de bucurie. Am ajuns.

Între planete descopăr un nor gros plin cu reziduuri. Aterizez „acasă“, ies din sferă lângă centrul rezidențial unde locuiesc şi alerg spre intrare. Rareş îmi iese în cale.

– Bine ai venit!

– Nici nu ştii cât mă bucur că m-am întors. Toate sunt în regulă? Aurora şi băiatul meu?

– Sunt la spital.

– Au pățit ceva?...

– Nu, nu, stai liniştit! Fiul tău e doar puțin răcit.

– Să mergem la spital!

La intrarea în salon, ochii încep să-mi lăcrimeze de fericire. Îmi fusese teamă că n-am să-i mai văd vreodată!...

Aurora se ridică şi mă întâmpină. E palidă şi izbucneşte în plâns.

– Unde-ai fost? Am crezut că ai murit.

– Important este că am reuşit să vin acasă!

Ea mă sărută şi mă îmbrățişează.

– Am văzut din observator cum ai dispărut după ce-a explodat bomba.

– Da, m-a propulsat până la marginea sistemului nostru solar.

– Nu ştiu ce mă făceam fără ține.

– Apropo, cât am lipsit?

– Două zile şi jumătate, preciză Rareş.

– Apropo, poți să-mi aduci o sticlă cu apă, că mor de sete.

*

A doua zi, la observator, am încercat să aflu ce s-a întâmplat după explozia bombei.

– Salut, Rareş! Astăzi am de gând să distrug Demorexx.

– N-ai ce, că nu mai există. Din cauza norului radioactiv produs de ei în orbita pământului, sateliții n-au funcționat o zi întreagă. Ceea ce a făcut că toate țările de pe pământ să se intereseze de Demorexx. În doar două zile, aproape toată conducerea companiei a fost arestată, iar propietatiile lor au fost naționalizate.

– Bun. Şi Inginerul?

– O singură clona n-a putut fi găsită. După ce-a lansat prima rachetă, care a fost deviată de tine, a mai lansat câteva spre noi. Rețeaua de tunuri a făcut

față asaltului şi le-a distrus pe toate înainte să intre în atmosferă.

– Preşte-te! Restul poți să-mi povesteşti după ce termin cu Inginerul. Ştii cumva unde este?

– Aproximativ. Ştiu unde s-a prăbuşit.

– S-a prăbuşit?

– Da, suflul exploziilor l-a împins în atmosfera pământului, chiar aici, îmi arătă el un punct de pe o hartă apărută pe un monitor. În nordul Africi.

– Am plecat!

Intru în sferă şi mă îndrept spre pământ, ocolind norul radioactiv. Ajuns la locația pe care mi-o arătase Rareş descopăr naveta Inginerului prăbuşită. Nişte urme de maşină se îndepărtau de locul accidentului. Pornesc după ele şi, la circa 50 de kilometri, găsese o maşină cu capăta ridicată şi alte urme de paşi ce duceau spre o pădurice din apropiere. În fine, îl zăresc. Şchiopătează, adunând nişte lemne de foc.

– Salut, Inginerule! Ai cam ajuns la capătul drumului...

– Aaah, tu! Cum naiba ai supraviețuit exploziei nucleare?

– Nu contează! Important este că ne întâlnim din nou.

– Ți-am spus eu sunt doar o clonă, o să fiu montat în altă clonă şi ne vom întâlni iar şi iar, până când tu n-ai să mai exişti.

– Aiurea! Demorexx nu mai există, toți sunt arestați, iar clonele au fost dezafectate şi distruse. Inginere, ai făcut asta cu mâna ta, când ai lansat rachetele. Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, pentru că m-ai scutit de eforturi.

– Şi vrei să te cred? Minți!

– Aş vrea eu să fie minciună, măcar aşa aveam plăcerea să te omor de mai multe ori...

Se vedea cum devenise palid la față, iar strălucirea macabră din ochi se stinsese. A înțeles că este terminat, că urmează sfârşitul.

L-am luat cu mine în sfera şi l-am dus pe planeta mea.

– Ce-ai să faci? Ai să mă ții că pe un peşte în acvariu? mă întrebă.

– Nu. Ai răbdareşi ai să vezi.

– Ce-ai de gând să faci cu ticălosul ăsta? ,ă întrebă Aurora care tocmai îşi făcuse apariția.

– Voi lansa sfera cu tot cu el direct spre soare.

– Îl laşi să scape?

– Nici vorbă, se va prăji mai rău ca racul, până când va fi dezintegrat definitiv.

– Adică, s-a terminat?

– Da, Aurora. Să terminat...

- Sfârşit -

Redacția:

Dacă ți-a plăcut acest volum de poezii, nu te costă nimic să-l recomanzi rudelor, prietenilor şi cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm şi noi ideea de a oferi cititorilor noştri fideli literatură de calitate şi mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro şi poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Eşti tânăr şi neliniştit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povesteşte despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli şi tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

- Eşti un matur plin de griji şi de poveri, marcat de stresul cotidian de care nu ştii cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le reciteşti moca, în cel mai facil mod cu putință?! Sau să-i sugerezi copilului tău s-o facă.

- Eşti un bunic nostalgic care, deşi a iubit cartea – poate a şi colecționat-o –, nu mai are încredere că şi urmaşii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de neprețuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viața. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

*Ia gratis de pe site-ul nostru cărțile pe care le doreşti şi citeşte-le! Dacă ți-au plăcut dă-ne un **like,** poate le şi tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ție nu-ți trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoților sau strănepoților tăi, la asta te-ai gândit?! Poți să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiți să le citească, aşa cum ai fost şi tu?*

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât să vrei asta, iar noi îți întindem o mână de ajutor. Intră în secțiunea EDITURA DEBUTANȚILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba şi ce ai de făcut! Din nou îți spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poți scrie şi pe e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaştem mai bine.

Intră în Clubul NAȚIONAL!